

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

12 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, în următoarea componență:

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Boico Victor

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Cebotari Vitali, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 25 noiembrie 2019, în cauza penală privindu-l pe

Țațu Dumitru Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat r-nul Xxxxx s. Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță*: 20.07.2017-06.09.2019
2. *instanța de apel*: 07.10.2019-25.11.2019
3. *instanța de recurs*: 09.01.2020 - 12.05.2020

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Central din 06 septembrie 2019, Țațu Dumitru Xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 320¹ Cod penal, la 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 90 Cod penal, s-a suspendat condiționat pedeapsa închisorii aplicată lui Țațu Dumitru, pe o perioadă de probațiune de 4 (patru) ani și să nu se execute această pedeapsă, dacă în termenul de probă el nu va săvârși o nouă infracțiune și prin comportare exemplară, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

2. Potrivit sentinței s-a constatat, că Țațu Dumitru fiind la curent cu interdicțiile aplicate prin ordonanța de protecție din 28 februarie 2017, prin care Țațu Dumitru a fost obligat de a sta departe de locul aflării victimei Verebcean Rodica și a copilului minor comun, Xxxxx, să nu contacteze victima, să nu vină la locul de muncă și la locul de trai al victimei în perioada de la 28 februarie 2017 pînă la 28 mai 2017, știind astfel cu certitudine despre condițiile ordonanței de protecție emisă la 28 februarie 2017 de către Judecătoria Cahul, acționând intenționat, a sărit balconul apartamentului nr. xx, situat pe adresa mun. Xxxxx, str. Xxxxx pe care îl închiriaza Verebcean Rodica și a deteriorat geamul de la ușa balconului cu scopul pătrunderii în domiciliul acesteia.

Acțiunile lui Țațu Dumitru au fost încadrate în limitele indicilor calificativi prevăzute de art. 320¹ Cod penal, conform indicilor: *neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executarea măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Țațu Dumitru să fie recunoscut vinovat și condamnat art. 320¹ Cod penal, la 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei într-un penitenciar de tip semiînchis.

4. În motivarea apelului a indicat că:

- instanța de fond a dat o apreciere justă probelor administrate potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului, însă cu toate acestea, pedeapsa stabilită inculpatului nu corespunde prevederilor art. 90 Cod penal, din care considerente sentința urmează a fi casată cu pronunțarea unei noi hotărâri;

- ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana inculpatului, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și judecării inculpatului, instanța urma să-i stabilească inculpatului Țațu Dumitru o pedeapsă cu închisoarea prevăzută la art. 320¹ din Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni, cu executarea pedepsei într-un penitenciar de tip semiînchis;

- consideră că pedeapsa stabilită inculpatului Țațu Dumitru, cu aplicarea prevederilor art. 90 din Codul penal, nu-și va atinge scopul de corectare, precum și nici de prevenire a săvârșirii de noi acțiuni din partea acestuia;

- raportând prevederile art. 90 din Codul penal, la circumstanțele de fapt constatate, consideră că pedeapsa stabilită de instanță nu va duce la restabilirea echității sociale, cât și corectarea inculpatului, deoarece numai aplicarea unei pedepse cu închisoarea va realiza sarcina justiției penale, deoarece inculpatul Țațu Dumitru în continuare prezintă un pericol pentru sănătatea părții vătămate Verebcean Rodica, deoarece la data de 22 martie 2017, Țațu Dumitru a mai încălcat ordonanța de protecție, pronunțată de Judecătoria Cahul la 28 februarie 2017, (pentru care fapt a fost judecat la 09.06.2017 în baza art. 320¹ Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de 130 ore), însă la 05 mai 2017, în jurul orelor 19:50, el din nou a comis o infracțiune similară.

5. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 25 noiembrie 2019, a fost respins ca nefondat apelul declarat de către procuror și menținută sentința.

6. În motivarea soluției, instanța de apel a indicat că, vinovăția numitului Țațu Dumitru și încadrarea juridică a acțiunilor lui în baza art. 320¹ Cod penal, se bazează pe cumulul de probe administrate, amplu analizate și just apreciate.

Astfel, stabilind o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Țațu Dumitru încadrarea juridică corespunzătoare, potrivit art. 320¹ Cod penal, conform conform indicilor: *neexecutarea intenționată a măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie*.

În același timp, instanța de apel a constatat că, din conținutul cererii de apel, partea acuzării este de acord cu starea de fapt stabilită de către instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, în această latură sentința nefiind contestată, însă partea acuzării are rezerve cu privire la individualizarea pedepsei penale aplicate de către instanța de fond inculpatului, considerând-o a fi una prea blândă.

Prin urmare, în viziunea instanței de apel, este cert că în aspectul laturii penale, în sentința adoptată instanța de fond s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în rechizitoriul întocmit de către procuror, cu respectarea dispozițiilor legale de judecare a cauzei, cu stabilirea corectă a categoriei și mărimea pedepsei aplicate inculpatului Țațu Dumitru, sub formă de 6 luni închisoare, și aplicarea justă a prevederilor art. 90 din Codul penal, instanța de fond în mod temeinic concluzionând asupra faptului că, corectarea și reeducarea inculpatului, este posibilă și fără executarea reală a pedepsei cu închisoare stabilită, și că prin aceasta, inculpatul va îndreptăți încrederea ce ia fost acordată și nu va mai comite în viitor infracțiuni similare.

În acest sens, instanța de apel a concluzionat că, instanța de fond a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și în baza art. 101 din Cod de procedură penală, a dat probelor administrate pe caz o apreciere legală din punct de vedere a pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a reținut că, sentința primei instanțe a fost contestată de către acuzatorul de stat numai în partea ce ține de individualizarea pedepsei penale aplicate inculpatului, considerând că aplicarea art. 90 Cod penal, în privința inculpatului este inoportună în cazul dat, și că corectarea și reeducarea acestuia va fi posibilă doar cu executarea reală a pedepsei cu închisoarea stabilită de către instanță.

În acest sens, instanța de apel a stabilit că, prima instanță la aplicarea pedepsei inculpatului Țațu Dumitru și dispunerea suspendării condiționată a executării acesteia cu stabilirea unui termen de probă, conform prevederilor art. 90 din Codul penal, a ținut cont de faptul că inculpatul Țațu Dumitru a reparat prejudiciul, partea vătămată l-a iertat.

Prin urmare, instanța de apel a mai reținut, că instanța de fond, apreciind cumulul circumstanțelor enunțate supra, precum și ținând cont de lipsa circumstanțelor agravante, de personalitatea inculpatului Țațu Dumitru care la locul de trai se caracterizează pozitiv, iar partea vătămată pledând în instanța de fond în favoarea iertării inculpatului, just a concluzionat că inculpatului Țațu Dumitru îi poate fi acordată o șansă pentru a se corecta și reeduca, fără ca acesta să execute în mod real pedeapsa închisorii stabilite, corect și legal suspendând condiționat

executarea pedepsei cu stabilirea unui termen de probă de 4 ani, în conformitate cu prevederile art. 90 din Codul penal.

Din aceste considerente, instanța de apel a apreciat critic alegațiile invocate în apelul procurorului precum că, scopul legii penale nu va fi atins în privința inculpatului Țațu Dumitru dat fiind aplicarea în privința acestuia a prevederilor art. 90 din Codul penal, or, argumentele procurorului că prin aceasta se va favoriza comiterea de noi infracțiuni similare atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane nu reprezintă decât opinia subiectivă a părții acuzării care nu este fundamentată nici din punct de vedere juridic, și nici din punct de vedere social - moral.

În acest sens, instanța de apel a atras atenția faptului că, condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, va avea un impact pozitiv și cu caracter moral în privința inculpatului, ultimul conștientizând că suspendarea presupune neexecutarea pedepsei stabilite de către instanță, în anumite condiții care, în cazul în care nu le va respecta întocmai și nu va îndreptăți încrederea ce ia fost acordată, va conduce finalmente la faptul că ultimul va executa pedeapsa aplicată și va suporta toate consecințele și lipsurile care inevitabil, vor decurge în caz de executare reală a pedepsei cu închisoarea.

Instanța de apel a respins ca neîntemeiate, și alegațiile procurorului invocate în cererea de apel precum că, atât timp cât inculpatul Țațu Dumitru nu și-a recunoscut vinovăția de faptele comise, prevederile art. 90 din Codul penal sunt inaplicabile ultimului, or, nerecunoașterea vinovăției de către inculpat, instanța de apel a apreciat-o ca o metodă de apărare și un drept de a nu se auto-incrimina garantat de art. 66 din Codul de procedură penală și art. 6 CEDO. Mai mult ca atât, persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu poate fi calificată ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

7. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, care solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată, deoarece erorile judiciare nu pot fi corectate de instanța de recurs.

În motivarea recursului invocă:

- la stabilirea pedepsei, atât instanța de fond, cât și instanța de apel au interpretat eronat regulile de individualizare a pedepsei penale, au liberat neîntemeiat pe inculpat de pedeapsa penală, aplicând prevederile art. 90 Cod penal - suspendarea condiționată a exectării pedepsei penale cu închisoare;

- infracțiunea prevăzută de art. 320¹ Cod penal, este infracțiune mai puțin gravă conform art. 16 Cod penal, instanța de fond în sentință, nu a indicat care sunt circumstanțe atenuante sau circumstanțe importante și care sunt efectele acestora și dacă acestea permit condamnarea cu suspendarea condiționată a pedepsei;

- argumentele instanței de apel, pagina 7 - 8 din decizie, sunt neîntemeiate;

- atât instanța de fond, cât și instanța de apel nu a respectat cerințele de motivare referitor la procedura executării pedepsei de către inculpat, precum și nu a

luat în considerație atitudinea acestuia față de infracțiunea comisă și urmările rezultate din infracțiune, se atestă faptul că comiterea infracțiunilor de acest gen, pentru inculpatul Țațu Dumitru a devenit o deprindere. Anterior, inculpatului Țațu Dumitru i-a fost acordată o șansă în vederea corectării comportamentului său, însă acesta nu a dat dovadă de conștientizarea caracterului ilegal al faptei sale;

- ținând cont de circumstanțele cauzei, gravitatea infracțiunii săvârșite, comportamentul inculpatului după comiterea infracțiunii, rolul inculpatului la comiterea acestei infracțiuni, că inculpatul a comis infracțiune fiind în stare de ebrietate alcoolică, anterior a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii similare (la data de 22 martie 2017 numitul Țațu Dumitru a mai încălcat ordonanța de protecție, pronunțată de Judecătoria Cahul la 28 februarie 2017, pentru care fapt a fost judecat la 09.06.2017 în baza art.320¹ Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de 130 ore), consideră că urmează a fi casată decizia instanței de apel, în partea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, și urmează a fi dispusă executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu excluderea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, deoarece doar prin executarea reală a pedepsei, inculpatul va conștientiza gravitatea acțiunilor, precum și va fi atins scopul legii penale de restabilire a echității sociale, de corectare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane;

- reieșind din motivele și metodele comiterii infracțiunii, inculpatul se prezintă a fi o persoană social - periculoasă, și doar privarea de libertate va putea îngrădi societatea de la manifestarea unor acțiuni de acest gen din partea lui Țațu Dumitru Xxxxx. Consideră că pedeapsa aplicată lui Țațu Dumitru (aplicarea prevederilor art.90 Cod penal) și menținută de către instanța de apel, va fi apreciată ca atitudinea tolerantă a statului față de aceste categorii de infracțiuni, ce va submina încrederea societății în eficiența și echitatea justiției.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

8. Judecând recursul declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi respins, din următoarele considerente:

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Reieșind din prevederile alin. (2) art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 aceluiași Cod.

Așadar, în prezenta speță, procurorul invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, ce stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara

erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

La fel, Colegiul penal reține că autorul recursului este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului și critică decizia adoptată numai referitor la aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoare în privința inculpatului, pe o perioadă de probațiune, conform art. 90 Cod penal, considerând că nu este proporțională cu gravitatea infracțiunii săvârșite și vinovăția autorului.

În urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului penal, nu și-au găsit confirmarea temeiurile pentru recurs invocate, în prezenta speță, deoarece instanțele de fond și-au motivat întemeiat soluțiile adoptate, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului și nu au admis careva erori, stabilindu-i întemeiat în limitele sancțiunii normei de care a fost recunoscut vinovat și ținând cont de prevederile art. 78 Cod penal, pedeapsa de 6 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare, conform art. 90 Cod penal, pe o perioadă de probațiune de 4 ani.

Opozant celor invocate de recurent, la capitolul modului de executare a pedepsei inculpatului, aplicându-i dispozițiile art. 90 Cod penal, instanța de recurs relevă, că în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În același rând, instanța de recurs menționează că, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art. 90 Cod penal.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât

și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii. Pedepsa mai aspră, în limitele prevederilor articolului, poate fi stabilită numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului scontat.

Sanctiunea art. 320¹ Cod penal, în baza căruia inculpatul a fost condamnat, prevede pedeapsă cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 160 la 200 de ore sau cu închisoare de pînă la 3 ani, clasificându-se ca infracțiune mai puțin gravă, potrivit art. 16 alin. (3) Cod penal.

Conform alin. (1) art. 90 Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune, sau după caz termenul de probă, iar aceste prevederi potrivit dispoziției alin. (4) al aceleiași norme nu se aplică în cazul persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei periculoase și deosebit de periculoase.*

Revenind la prezenta speță, Colegiul atestă că, inculpatul a fost condamnat în baza art. 320¹ Cod penal, la 6 luni închisoare.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutarea pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea quantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

În cauza supusă judecării, instanțele de fond au conchis, că inculpatului Țațu D., urmează a-i fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal și a-i suspenda condiționat executarea pedepsei cu închisoare, menționată mai sus, pe o perioadă de probațiune de 4 ani.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii, circumstanțele cauzei și persoana infractorului, aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

Derivând din condițiile ce vizează pedeapsa aplicată și natura infracțiunii prevăzute în alin. (1) și alin. (4) art. 90 Cod penal, se atestă faptul incidenței acestora la prezenta speță și anume că, este stabilită o pedeapsă cu închisoare pentru o infracțiune săvârșită cu intenție, fiindu-i aplicată pedeapsa închisorii pe un termen

de pînă la 5 ani, și nu este una ce se atribuie la infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum nu este prezentă și nici recidiva.

La circumstanțele cauzei, instanța de recurs menționează, că instanțele de fond au reținut faptul că, inculpatul a reparat prejudiciul, partea vătămată l-a iertat, solicitând aplicarea în privința acestuia a unei pedepse mai blânde.

Cât privește persoana celui vinovat, din materialele cauzei se atestă că inculpatul se caracterizează pozitiv, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, anterior a fost judecat, fiindu-i aplicată o pedeapsă mai blândă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

O altă condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 Cod penal, este aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea efectivă a acesteia, ținând cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege la formarea unei astfel de convingeri. Reieșind din conținutul hotărârilor judecătorești ale instanțelor de fond, Colegiul penal consideră că acestea întemeiat au concluzionat despre posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, învederând caracteristica pozitivă a inculpatului, faptul că a recuperat prejudiciul și partea vătămată l-a iertat, împrejurări ce a permis instanței de a da dovadă de clemență față de acesta, evitându-se, astfel, neajunsurile pe care le poate atrage contactul cu mediul din penitenciar.

Referitor la argumentul de bază invocat de procuror în recursul declarat, precum că inculpatul nu a luat în considerație atitudinea acestuia față de infracțiunea comisă și urmările rezultate din infracțiune, astfel comiterea infracțiunilor de acest gen, pentru inculpatul Țațu Dumitru a devenit o deprindere, anterior, inculpatului Țațu Dumitru i-a fost acordată o șansă în vederea corectării comportamentului său, Colegiul penal, în prezenta speță nu îl va considera suficient pentru a interveni în hotărârile judecătorești ale instanțelor de fond, în vederea excluderii aplicării prevederilor art. 90 Cod penal. Astfel, în opinia Colegiului, cu toate că anterior inculpatul a fost judecat, la fel în baza art. 320¹ Cod penal, instanța de recurs reține că, acestuia i-a fost stabilită o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de 130 ore. Astfel, în prezenta speță, instanțele de judecată nu au dat dovadă de clemență față de Țațu D., or ultimului i-a fost aplicată o pedeapsă mai aspră sub formă de închisoare, care a fost suspendată pe o perioadă de probațiune destul de mare - de 4 ani, oferindu-i posibilitatea ultimului ca în perioada de probațiune menționată să dea dovadă de comportare exemplară, mai mult ca atât că, a fost iertat de către partea vătămată, ultima solicitând aplicarea în privința acestuia a pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Astfel, Colegiul penal reține că, instanțele de fond, la stabilirea pedepsei inculpatului au ținut cont de toate circumstanțele cauzei, de personalitatea acestuia, neaplicându-i inculpatului cea mai blândă categorie de pedeapsă, și anume muncă neremunerată în folosul comunității, dar închisoare, cu suspendarea condiționată a acesteia pe o perioadă de probațiune de 4 ani.

Ținând cont de toate împrejurările cauzei, având în vedere atât principiul umanismului, prevăzut de art. 4 Cod penal, cât și prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, instanța de recurs consideră că nu este rațională executarea pedepsei reale cu închisoarea de către inculpat, iar instanța de apel just a conchis de a menține aplicarea în privința acestuia a prevederilor art. 90 Cod penal, fiindu-i suspendată condiționat executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune de 4 ani.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, la stabilirea modalității de executare a pedepsei, instanțele de fond au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, constatând că pedeapsa aplicată va fi echitabilă faptei infracționale comise, ce corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, ca urmare, nefiind justificată solicitarea recurentului privind excluderea aplicării dispozițiilor art. 90 Cod penal, în privința lui Țațu D.

Din considerentele menționate, Colegiul penal conchide, că în cauza dată nu și-au găsit confirmarea temeiurile de recurs la care face referire recurentul și nu sânt motive de a interveni în soluția adoptată, fiindcă hotărârea instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată potrivit legii.

Având ca reper cele menționate supra, Colegiul penal concluzionează că recursul declarat de către procuror, este neîntemeiat și urmează a fi respins ca inadmisibil.

9. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Cebotari Vitali, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 25 noiembrie 2019, în cauza penală privindu-l pe **Țațu Dumitru Xxxxx**.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 02 iulie 2020.

Președinte	Timofti Vladimir
Judecător	Cobzac Elena
Judecător	Toma Nadejda
Judecător	Țurcan Anatolie
Judecător	Boico Victor